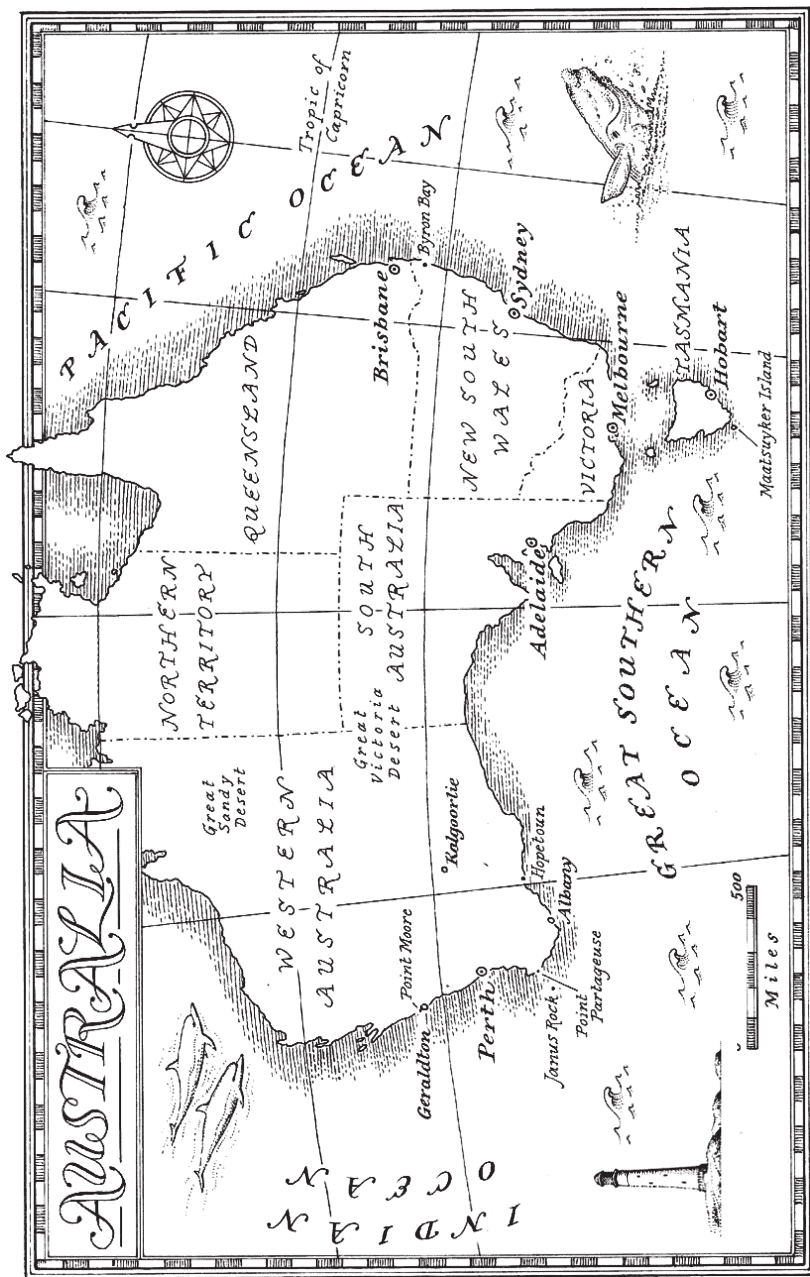

В памет на моите родители

ПЪРВА ЧАСТ

27 април 1926 г.

В деня на чудото Изабел бе коленичила на ръба на скалите да се погрижи за малкия кръст, наскоро издялан от плавей. Самотен тумбест облак пъплеше през априлското небе, разстлано над острова като отражение на океана под него. Изабел поръси още вода и отгъпка с длани пръст-та около току-що засадения розмаринов храст.

– ... И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия – прошепна тя.

За миг съзнанието ѝ я подлъга, че чува бебешки плач. Тя пропъди илюзията и се загледа в стадо китове, устремени покрай брега към по-топлите води, където щяха да се родят техните малки; от време на време те изплуваха на повърхността и опашките им изникваха над водата като игли над гоблен. Плачът долетя отново, този път по-силно, понесен от ранния утринен бриз. Невъзможно.

От тази страна на острова имаше само необятни простори чак до Африка. Тук Индийският океан се сливаше с Южния океан и двата заедно се разстилаха под канарите като син килим. В дни като този килимът изглеждаше толкова гладък и твърд, сякаш би могла да тръгне по него и да стигне чак до Мадагаскар. Другата страна на острова гледаше неспокойно назад към австралийския континент, отдалечен на повече от сто и петдесет километра –

не бе нито част от него, нито напълно свободен; представляваше просто най-високият от цяла поредица подводни върхове, издигащи се от океанското дъно като зъби по хищна челюст, дебнеща да погуби невинните кораби в техния финален устрем към пристанището.

Сякаш за да се реваншира, островът – Янус Рок – предлагаше своя фар, чийто лъч хвърляше наметало на безопасност в радиус от петдесет километра. Всяка вечер из въздуха се носеше като песен равномерното бучене на фенера, който не спираше да се върти; безметежен, без упрек към скалите или страх от вълните – вечно готов да спаси кораб в случай на нужда.

Плачът не спираше. Вратата на фара издрънча в далечината и високият силует на Том изникна на металната тераса. Оглеждаше острова с бинокъл.

– Изи – изкрещя той, – лодка! – Посочи към залива. – На плажа... лодка! – Изчезна и миг по-късно отново се появи долу пред фара. – Изглежда, има някой в нея – извика той.

Изабел се втурна към него и Том я хвана за ръката, докато слизаха по стръмната изронена пътека до малкия плаж.

– Да, наистина е лодка – рече той. – И... ох, да му се не види! Има някакъв човек, но...

Човешката фигура лежеше неподвижно, просната върху седалката, но плачът продължаваше да отеква. Том изтича към лодката и се опита да събуди човека, после надникна отпред на носа, откъдето долитаха звуците. Извади от там вълнен вързоп – мека женска жилетка в лавандулов цвят, омотана около мъничко пищящо бебе.

– По дяволите! – възкликна той. – По дяволите, Изи. Това е...

– Бебе! Мили боже! О, Том! Том! Хайде... подай ми го!

Той ѝ подаде вързоп и пак се опита да съживи непознатия; не откри пулс. Обърна се към Изабел, която оглеждаше миниатюрното създание.

– Издъхнал е, Из. А бебето?

– Добре е, струва ми се. Няма рани или синини. Толкова е мъничко! – каза тя и пак наведе лице към детето. – Кротко, кротко. Вече си в безопасност, мъниче. Няма страшно, прелест моя.

Застанал неподвижно, Том оглеждаше тялото на човека, затваряше очи и пак ги отваряше, за да се увери, че не сънува. Бебето бе спряло да плаче и дишаше задавено в прегръдката на Изабел.

– Не виждам никакви белези по този човек, а не изглежда болен. Едва ли е бил много дълго в морето. Направо да не повярваш. – Том замълча. – Отнеси бебето къщи, Из, а аз ще потърся с какво да покрия тялото.

– Но, Том...

– Ще е адски трудно да го замъкнем догоре. По-добре да го оставим тук, докато пристигне помощ. Не ми се ще обаче да го налетят птиците или мухите. Има едно платнище в бараката, мисля, че ще ми свърши работа.

Говореше сравнително спокойно, но усещаше по ръцете и лицето си студа на старите сенки, скрили яркото есенно слънце.

Янус Рок представляваше около два и половина квадратни километра скалиста суша с достатъчно трева, за да изхрани няколко овце, кози и пилета, и достатъчно пръст за елементарна зеленчукова градина. Единствените дървета бяха два високи бора, засадени от строителите от Пойнт Партажъоз още при изграждането на фара преди повече от три десетилетия – през 1889 г. Няколко стари гроба напомняха за едно далеч по-отдавнашно коработрушение, когато „Гордостта на Бирмингам“ се врязал в хищните скали посред бял ден. По-късно подобен кораб бе докарал от Англия фенера за самия фар, рожба на най-напредничавите тогавашни технологии, използвани от компанията „Чанс Брадърс, с възможност да бъде монти-

ран навсякъде, дори на най-негостоприемните и недостъпни места.

Теченията домъкваха какво ли не: парчета дърво и боклуци се въртяха като във вихъра между две витла; по брега се трупаха отломки от корабокрушения, сандъчета от чай, китови кости. Всяко нещо идваше когато си иска и както си иска. Фарът стърчеше непоклонимо по средата на острова, а край него се гушеха къщата на пазача и стопанските постройки, сякаш посърнали от дългите десетилетия брулеци ветрове.

Изабел седеше до старата маса в кухнята и прегръщаше бебето, увито в пухкаво жълто одеяло. Том бавно избърса ботушите си в изтривалката, влезе и сложи на рамото ѝ мазолестата си длан.

– Покрих горкия човек. Как е малкото?

– Момиченце е – каза с усмивка Изабел. – Изкъпах я. Изглежда съвсем здрава.

Бебето се обърна към Том с широко отворени очи, сякаш искаше да погълне образа му.

– Какво ли си мисли, клетото, за всичко това? – зачуди се той на глас.

– И малко мляко ѝ дадох, нали, сладурче? – рече Изабел, превръщайки думите си във въпрос към бебето. – О, толкова, толкова е свършена, Том – добави тя и целуна детето. – Един Господ знае какво е преживяла.

Том извади от чамовия бюфет бутилка бренди, наля си малко и го гаврътна на един дъх. После седна до жена си и загледа как светлината играе по лицето ѝ, докато тя съзерцава съкровището в ръцете си. Бебето следеше всяко движение на очите ѝ, като че Изабел можеше да избяга, ако то не я държи с погледа си.

– О, мъничето ми – мълвеше Изабел, притискайки лицето на бебето към гърдите си, – горкичкото ми мъниче.

Том долавяше сълзите в гласа ѝ, както и невидимото присъствие на спомена, увиснал във въздуха между тях.

– Тя те харесва – каза той. После тихичко промърмори, сякаш на себе си: – Кара ме да си мисля как можеше да бъде... – И бързо добави: – Тоест... Не исках да кажа това. Просто изглеждаш наистина като нейна майка.

Той я погали по бузата.

Изабел вдигна очи към него.

– Знам, скъпи. Знам какво искаш да кажеш. И аз изпитвам същото.

Том прегърна жена си и детето. Изабел усети в дъха му мирис на бренди.

– Ох, слава богу, че я открихме навреме – прошепна тя.

Той я целуна, после докосна с устни бебешкото челце. Тримата дълго стояха така, докато детето се размърда и подаде юмруче изпод одеялото.

Том се изправи и разкърши рамене.

– Е, ще ида да пусна сигнал за произшествието; трябва да пратят корабче за тялото. И за тази малка госпожица.

– Не сега – възрази Изабел, галейки пръстчетата на бебето. – Искам да кажа, недей да го правиш точно на минутата. С онзи клетник няма какво повече да се случи. А на това пиленце сигурно му е дошло до гуша от лодки. Остави я на мира за малко. Дай ѝ възможност да си поеме дъх.

– Ще им трябва часове, за да стигнат до тук. Тя ще се справи. Ти вече я утеши, горкичката.

– Нека все пак да изчакаме. В края на краищата не е чак толкова важно.

– Веднага трябва да се впише в дневника, миличка. Знаеш, че трябва незабавно да докладвам за всичко – отвърна Том, защото в задълженията му влизаше да отбелязва всяко значимо събитие при фара и неговите околности – от преминаващите кораби и времето до проблемите с апаратурата.

– Изчакай до сутринта, бива ли?

– Ами ако лодката е от някой кораб?

– Това не е спасителна лодка – каза тя. – Съвсем обикновена е.

– Тогава бебето навярно си има майка, която го чака някъде на брега и си скубе косите. Как би се чувствала, ако беше твое?

– Нали видя жилетката. Майката сигурно е паднала от лодката и се е удавила.

– Скъпа, ние не знаем нищичко за майката. Или кой е онзи човек.

– Това е най-вероятното обяснение, нали? Бебетата не напускат сами родителите си.

– Изи, всичко е възможно. Просто не знаем.

Тя притисна детето малко по-плътнo до себе си.

– Чувал ли си някога малко бебе да потегли с лодка без майка си?

– Нещата са сериозни. Онзи човек е мъртъв, Из.

– А бебето е живо. Имай сърце, Том.

Нещо в нейния тон го изненада и вместо просто да възрази, той помълча и обмисли молбата ѝ. Може би тя се нуждаеше от малко време с бебето. Може би той ѝ дължеше това. В тишината Изабел се обърна към него с безмълвна молба.

– Ако се налага, навярно... – отстъпи той, изричайки думите с огромно усилие – навярно мога да отложa сигнала до сутринта. Но това ще ми е първата работа. Веднага щом съмне.

Изабел го целуна и стисна ръката му.

– Е, аз да се връщам горе при фенера. Тъкмо подменях живачната лампа – каза той.

Докато крачеше по пътеката, Том чу нежният глас на Изабел да пее: „Духай, ветре, все на юг, все на юг, духай ветре все на юг над синьото море“. Макар и мелодична, песента не успя да го утеши, докато се изкачваше по стъпалата на фара, опитвайки се да прогони странното безпокойство заради отстъпката, която бе направил.